

DECIZIA CIVILĂ NR. 2276
ȘEDINȚA PUBLICĂ DIN 23.11.2018

PREȘEDINTE: /

JUDECĂTOR: /

JUDECĂTOR: /

GREFIER: /

S-au luat în examinare recursurile declarate de pârâtele recurente Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara și Administrația Județeană a Finanțelor Publice Arad, prin Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara, împotriva sentinței civile nr. 627/13.04.2018, pronunțată de Tribunalul Timiș în dosar nr. 5618/30/2017, în contradictoriu cu reclamanta intimată SC / SRL, având ca obiect contestație act administrativ fiscal.

La apelul nominal făcut în ședință publică, se prezintă în reprezentarea reclamantei intimată avocat / lipsă fiind recurentele.

Procedura este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care, reprezentanta reclamantei depune la dosar note scrise însoțite de înscrisuri, pentru a învedera în ce condiții a verificat valabilitatea codului de înregistrare în scopuri de TVA atribuit de autoritățile italiene partenerului său contractual TV / SRL.

Depune la dosar cerere în probațiune, solicitând ca instanța să solicite autorităților italiene să comunice dacă menționatul partener contractual și-a îndeplinit obligațiile fiscale cu privire la facturile reținute de inspectorii fiscali, pentru a considera că nu operează scutirea de la plata TVA.

Instanța a respins cererea formulată în probațiune, apreciind că aceasta nu este concludentă în cauză, raportat la obiectul acțiunii și motivele expuse în actul de impunere atacat, observând că în speță nu se contestă îndeplinirea obligațiilor fiscale proprii partenerului contractual italian.

Reprezentanta reclamantei intimată învederează că nu mai are alte cereri de formulat și nici probe de administrat, astfel încât instanța, constată încheiată cercetarea procesului și acordă cuvântul asupra recursului.

Reprezentanta reclamantei intimată pune concluzii de respingere a recursurilor declarate ca nefondate, arătând că în speță nu se contestă îndeplinirea condițiilor de fond pentru scutirea la plata TVA, acestea fiind esențiale, potrivit jurisprudenței CJUE, pentru recunoașterea dreptului de scutire, că societatea reclamantă a făcut demersurile necesare pentru a verifica valabilitatea codului de înregistrare în scopuri de TVA atribuit partenerului contractual de autoritățile italiene, că TVA

SRL a avut în permanență atribuit acest cod începând cu 2.07.2009, însă observând că acesta nu este evidențiat în arhiva VIES, a solicitat evidențierea acestuia în cursul lunii iulie 2009 și pentru perioada anterioară, rezultând din documentele eliberate de autoritățile fiscale italiene că înscrierea astfel făcută la 02.07.2011 este rezultat al comunicării făcute de partenerul italian cu privire la includerea sa anterioară în baza de date VIES, având deci efect retroactiv, și pentru intervalul 25.02.2011 – 21.07.2011. Nu s-au solicitat cheltuieli de judecată.

CURTEA

În deliberare, constată următoarele:

Prin sentința civilă nr. 627/13.04.2018, Tribunalul Timiș a admis cererea de chemare în judecată formulată de reclamanta SC Replay SRL în contradictoriu cu pârâtele Administrația Națională de Administrare Fiscală - Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara - Serviciul de Soluționare a Contestațiilor 2 și Administrația Națională de Administrare Fiscală - Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara - Administrația Județeană a Finanțelor Publice Arad - Activitatea de Inspecție Fiscală, a anulat decizia de impunere nr. F-AR/29.12.2016 și decizia nr. 29.03.2017 prin care a fost soluționată contestația administrativă, luând act de faptul ca au fost solicitate cheltuieli de judecata pe cale separată.

Împotriva acestei sentințe au declarat recurs în termen legal pârâtele recurente Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara și Administrația Județeană a Finanțelor Publice Arad, prin Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara.

Prin recursul declarat de Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara în nume propriu s-a solicitat casarea hotărârii atacate și respingerea acțiunii, în temeiul art. 488 alin. 1 pct. 8 C. pr. civilă, susținându-se că instanța de fond a interpretat eronat dispozițiile legale de drept material referitoare la condițiile de acordare a scutirii de plată TVA pentru livrările intracomunitare de bunuri facturate către partenerul din Italia, TVA SRL, în condițiile în care probatoriul administrat în cauză dovedește că la data emiterii facturilor, în perioada 25.02.2011 – 21.07.2011, beneficiarul nu deținea cod valid de TVA.

În susținerea acestui punct de vedere sunt expuse demersurile realizate de inspectorii fiscali pentru verificarea validității codului de TVA al operatorului italian TVA SRL, arătându-se că Serviciul de Informații Fiscale din cadrul Administrației Județene a Finanțelor Publice Arad a confirmat valabilitatea codurilor de înregistrare în scopuri de TVA cu privire la alți parteneri la care s-au realizat livrări intracomunitare, dar nu și cu privire la TVA SRL, acesta putând fi considerat valabil doar cu începere din data de 22.07.2011. Se arată totodată că raportul VIES nr. 25.08.2016 atestă că în perioada 01.01.2011 – 30.06.2011 TVA SRL are cod de TVA nealocat, nefiind activ în acea perioadă, că autoritățile omoloage italiene au comunicat la rândul lor că numărul de TVA a fost inclus în baza de date VIES din 02.07.2009, până în 24.02.2011, iar în conformitate cu legislația italiană ce a intrat în vigoare cu privire la statutul de operator intracomunitar, menționatul număr de TVA a fost inclus în baza de date VIES la 22.07.2011.

Pe baza acestor informații, inspectorii fiscali au concluzionat că numărul de TVA aparținând TVA SRL era nealocat de SM în perioada 25.02.2011 – 21.07.2011, nefiind activ, recurenta concluzionând că în mod legal s-a refuzat recunoașterea scutirii la plata TVA înscrise în facturile emise către acest client italian în intervalul astfel identificat.

Sunt criticate considerentele expuse în sentința recurată potrivit căroră reclamanta ar fi dovedit în cauză că partenerul italian avea atribuit cod valid de TVA în perioada 25.02.2011 – 21.07.2011, învederându-se că dispozițiile art. 143 alin. 2 lit. a, coroborate cu art. 155 alin. 5 Cod fiscal și art. 10 alin. 1 din Ordinul MFP nr. 2222/2006 permit recunoașterea scutirii de TVA pentru livrările intracomunitare doar în cazul îndeplinirii cerințelor cumulative referitoare la prezentarea unei facturi care să aibă înscris un cod valabil de înregistrare în scopuri de TVA atribuit cumpărătorului din alt stat membru și a documentului de transport din România în alt stat membru UE.

Totodată, sunt invocate prevederile Ordinului MFP nr. 1706/2006 privind Procedura de solicitare a verificării valabilității codului de înregistrare în scopuri de TVA și a datelor de identificare ale persoanelor înregistrate în scopuri de TVA în celelalte state membre, de către persoane înregistrate în scopuri de TVA în România, subliniindu-se că revine vânzătorului

obligatia de a verifica valabilitatea codului de înregistrare în scopuri de TVA a cumpărătorului din alt stat membru, prin modalitățile astfel reglementate.

Cu privire la informația oferită de autoritățile italiene privind operatorul intracomunitar TVA SRL, prezentate în cursul inspecției fiscale de către reclamantă se susține, fiind combătute aprecierile contrare ale instanței de fond, că aceasta nu confirmă valabilitatea codului de înregistrare în scopuri de TVA, pentru întreaga perioadă ulterioară atribuirii acestuia (la 02.07.2009), certificând doar data înregistrării în baza de date VIES a acestuia, fiind de necontestat valabilitatea codului abia cu începere din 22.07.2011.

În această privință se susține că există o contradicție între informațiile referitoare la existența codului de înregistrare în scopuri de TVA și cele privind înregistrarea acestuia în sistemul VIES doar cu începere din data de 22.07.2011, răspunsul furnizat de către Biroul de Cooperare Internațională potrivit căruia numărul de TVA și-a început activitatea în 02.07.2009, însă a fost autorizat să efectueze tranzacții intracomunitare din 22.07.2011 dovedind legalitatea actului de impunere atacat în speță, facturile prezentate de reclamantă pentru justificarea scutirii de la plata TVA neavând înscrise datele necesare pentru a fi valorificate (codul de TVA înscris pe acestea nefiind valid).

La rândul său, recurenta Administrația Județeană a Finanțelor Publice Arad a solicitat casarea sentinței recurate și respingerea acțiunii ca nefondată, invocând prevederile art. 488 pct. 8 C. pr. civilă susținând că reclamanta nu poate beneficia de scutire de la plata TVA pentru livrările intracomunitare de bunuri facturate către TVA Mania Italy SRL, în condițiile în care la data emiterii facturilor beneficiarul nu deținea cod valid de TVA.

Recurenta expune argumente similare pârâtei Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara referitoare la demersurile întreprinse de inspectorii fiscali pentru verificarea valabilității codului de înregistrare în scopuri de TVA înscris pe facturi, arătând că revine contribuabilului sarcina probei în dovedirea situației de fapt fiscale, potrivit art. 73 Cod pr. fiscală, că nu are corespondent normativ considerentul expus în sentința tribunalului potrivit căruia operatorul italian ar fi fost înscris în sistemul VIES doar din 22.07.2011 datorită unor modificări la nivel legislativ necesare pentru puterea în aplicare a acestui sistem în Italia, această înscriere acoperind și perioada anterioară lunii iulie 2011, că scutirea de la plata TVA poate fi recunoscută doar ca urmare a prezentării unei facturi care are înscris un cod valabil de TVA atribuit cumpărătorului în alt stat membru UE, valabilitatea acestuia putând fi verificată prin modalitățile reglementate de Ordinul MFP nr. 1706/2006, că informația prezentată de reclamantă, oferită de autoritățile italiene, privind operatorul italian partener certifică doar înregistrarea acestuia în scopuri de TVA la 02.07.2009, dar nu și valabilitatea codului pe întreaga perioadă verificată, precum și că răspunsul oferit de Biroul de Cooperare Internațională potrivit căruia operatorul italian TVA SRL a fost autorizat să efectueze tranzacții intracomunitare din 22.07.2011 susține concluzia potrivit căreia perioada anterioară a anului 2011 codul IT06671850961 nu a fost valid.

Prin întâmpinarea depusă la dosar, reclamanta intimată a solicitat respingerea recursurilor ca nefondate, susținând că înscrisurile depuse la dosar atestă că partenerul italian TVA

SRL avea atribuit cod valabil de TVA și în perioada 25.02.2011 – 21.07.2011, că principiul neutralității TVA impune recunoașterea dreptului său de scutire după cum rezultă din jurisprudența CJUE invocată în acțiune.

Analizând hotărârea recurată prin prisma motivelor invocate, în conformitate cu prevederile art. 499 C. pr. civil, Curtea reține următoarele:

Recursurile declarate sunt nefondate. Contrar susținerilor autorităților publice pârâte, în mod corect instanța de fond a reținut că reclamanta a dovedit în speță că partenerul italian către care a efectuat livrările intracomunitare de bunuri în perioada 25.02.2011 – 21.07.2011 avea atribuit cod valabil de înregistrare în scopuri de TVA în acel interval, fiind astfel întrunite condițiile de fond și de formă impuse de art. 143 alin. 2 lit. a Cod fiscal pentru recunoașterea scutirii de la plata TVA în beneficiul reclamantei.

Este adevărat că în cursul inspecției fiscale au fost obținute informații contradictorii cu privire la valabilitatea codului de înregistrare în scopuri de TVA atribuit operatorului TVA Mania Italy SRL de autoritățile italiene, în perioada 25.02.2011 – 21.07.2011. Discordant alegațiilor recurențelor, se constată că nu există temei pentru a considera în speță că aceste informații atestă nevalabilitatea codului în intervalul în discuție.

Chiar luând în considerare dispozițiile legale de care se prevalează recurențele, din Ordinul MFP nr. 1706/2006, în conformitate cu care valabilitatea codului de înregistrare în scopuri de TVA poate fi verificată de către persoanele înregistrate în scopuri de TVA în România, pentru a stabili dacă sunt îndeplinite condițiile legale pentru aplicarea scutirii de la plata TVA, fie prin accesarea paginii de internet a Comisiei Europene, ce asigură accesul la baza de date a sistemului VIES, fie prin interpelări adresate autorităților fiscale naționale, se constată că reclamanta a respectat obligațiile legal impuse, adresând o interpelare ANAF, înregistrată sub nr. ad/7.09.2010, care a atestat valabilitatea codului începând cu data de 02.07.2009. Din punct de vedere al acestor reglementări, așadar, nu s-ar putea susține că reclamanta nu și-a îndeplinit obligațiile legale și nu a depus diligențele minim necesare pentru a se asigura că sunt îndeplinite condițiile de fond pentru a beneficia de scutire de la plata TVA pentru livrările intracomunitare de bunuri contractate cu operatorul TVA SRL. De asemenea, dovezile astfel prezentate inspectorilor fiscali și instanței atestă și îndeplinirea de către reclamantă a obligației de a proba în fața inspectorilor fiscali actele și faptele care stau la baza declarațiilor sale ori a cererilor adresate organului fiscal, astfel cum impune art. 73 alin. 1 C. pr. fiscală.

De altfel, dovada valabilității codului de înregistrare în scopuri de TVA atribuit partenerului italian începând cu data de 02.07.2009, astfel făcută în cauză, dă credibilitate informațiilor prezentate în cursul inspecției fiscale de către societatea reclamantă, obținute de la operatorul TVA SRL și de la autoritățile fiscale italiene, potrivit cărora acesta a avut atribuit cod valabil în mod continuu, inclusiv în perioada 25.02.2011 – 21.07.2011, acesta nefiind însă evidențiat în sistemul VIES, fără ca această excludere temporară să afecteze valabilitatea codului atribuit anterior de autoritățile italiene.

În această privință sunt de reținut cele comunicate de către operatorul italian prin documentul atașat în traducere la fila 129 din dosarul primei instanțe, coroborate cu adresa emisă de Agenția Fiscală – Direcția provincială din Verona – Biroul Teritorial din Verona 1 (fila 143 din același dosar), potrivit cărora codul de înregistrare TVA a fost atribuit într-o perioadă anterioară TVA SRL, fiind inclus în sistemul VIES cu data de 22.07.2011, ca urmare a „comunicării unei includeri anterioare”.

Această din urmă mențiune confirmă cele învederate de operatorul italian potrivit cărora acesta avea atribuit codul valabil de înregistrare în scopuri de TVA încă din anul 2009, însă dintr-o eroare a autorităților italiene, după data de 01.01.2011, nu a mai fost evidențiat în sistemul VIES, iar ca urmare a sesizării acestuia, cuprinzând solicitarea de evidențiere în sistem a codului și pentru perioada anterioară, acesta a fost din nou inclus în baza de date, la data de 22.07.2011, cu mențiunea de „comunicare a unei includeri anterioare”, semnificând faptul că reclamanta a comunicat că a fost și anterior inclusă în sistem, codul său de TVA fiind valabil, aceste informații fiind verificate și confirmate la momentul reintroducerii codului în sistemul VIES.

Instanța concluzionează că documentele prezentate de reclamantă în cursul inspecției fiscale dovedesc, în măsura în care sunt coroborate și corect interpretate, că partenerul italian al acesteia avea cod valabil de înregistrare în scopuri de TVA și în perioada 25.02.2011 – 21.07.2011, aceasta fiind doar omisă din sistemul VIES în acest interval.

Că este așa rezultă de altfel și din împrejurarea că în sistem s-a evidențiat un cod identic celui atribuit TVA SRL la data de 02.07.2009, în măsura în care acesta ar fi fost nevalabil în perioada 25.02.2011 – 21.07.2011 fiind de prezumat că i s-ar fi atribuit un cod diferit cu începere din 22.07.2011.

În egală măsură, instanța reține că informațiile furnizate de Biroul de Cooperare Internațională la solicitarea Serviciului de Informații Fiscale, nu sunt de natură să infirme

împrejurările de fapt astfel dovedite de către reclamantă, în condițiile în care rezultă din corespondența depusă la dosarul instanței de fond că acestea au fost obținute exclusiv pe baza datelor din sistemul VIES, fără a se verifica în evidențele autorităților fiscale italiene dacă în anul 2011, anterior includerii codului în sistem sau luat măsuri de către acestea care să afecteze valabilitatea codului în perioada 01.01.2011 – 21.07.2011.

Nu pot fi reținute nici alegațiile recurentelor potrivit cărora, în conformitate cu legislația italiană, TVA SRL nu ar fi fost atestată ca operator intracomunitar, în anul 2011, până la data de 22.07.2011, această împrejurare fiind combătută de faptul necontestat în speță că pentru același operator a fost recunoscută atât valabilitatea codului de TVA, cât și existența autorizației de efectuare a unor tranzacții intracomunitare, pentru perioada anterioară, nefiind dovedită în speță intervenirea unor modificări în situația juridică a acestuia care să fi atras incapacitatea sa de a contracta achiziții intracomunitare de bunuri ori valabilitatea codului atribuit în anul 2009.

Pe de altă parte, instanța constată întemeiate susținerile reclamantei potrivit cărora omisiunea de înscriere în sistemul VIES a codului de înregistrare în scopuri de TVA atribuit partenerului italian în anul 2009 nu este de natură să afecteze dreptul său de scutire de la plata TVA, atâta timp cât nu s-a dovedit nevalabilitatea acestuia, neputându-se reține că nu ar fi îndeplinite condițiile de fond pentru recunoașterea scutirii, stabilite de art. 143 alin. 2 lit. a Cod fiscal, cărora trebuie să li se acorde relevanță prioritară față de cerințele formale, potrivit interpretării lor realizate în jurisprudența CJUE.

Astfel, instanța reține că, în hotărârea preliminară din 27.09.2012, adoptată în cauza C-587/10, având ca obiect o cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Bundesfinanzhof (Germania), în procedura Vogtländische Straßen, Tief und Rohrleitungsbau GmbH Rodewisch (VSTR) împotriva Finanzamt Plauen, cu participarea Bundesministerium der Finanzen, CJUE a statuat că : „articolul 28c secțiunea A litera (a) primul paragraf din A șasea directivă 77/388/CEE a Consiliului din 17 mai 1977 privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri – sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată: baza unitară de evaluare, astfel cum a fost modificată prin Directiva 98/80/CE a Consiliului din 12 octombrie 1998, trebuie interpretat în sensul că nu se opune ca administrația fiscală a unui stat membru să condiționeze scutirea de taxa pe valoarea adăugată a unei livrări intracomunitare de transmiterea de către furnizor a numărului de identificare în scopuri de taxă pe valoarea adăugată al persoanei care achiziționează bunurile, sub rezerva totuși ca acordarea acestei scutiri să nu fie refuzată pentru simplul motiv că această obligație nu a fost respectată atunci când furnizorul nu poate, cu bună-credință și după ce a luat toate măsurile care îi pot fi impuse în mod rezonabil, să transmită acest număr, dar transmite, pe de altă parte, alte indicații de natură să demonstreze în mod suficient că persoana care achiziționează bunurile este o persoană impozabilă acționând ca atare în operațiunea în cauză”. Or, astfel cum s-a arătat mai sus, în calitate de furnizor, reclamanta a prezentat inspectorilor fiscali suficiente elemente pentru a demonstra în speță că partenerul italian este persoană impozabilă, nefiind, așadar, pusă în discuție buna sa credință, convingerea sa că cumpărătorul bunurilor a acționat ca operator intracomunitar, valabilitatea codului său de TVA fiind verificată într-o perioadă anterioară, în conformitate cu dispozițiile naționale relevante.

În mod similar, se constată că în hotărârea preliminară a CJUE adoptată la 09.10.2014, în cauza C-492/13, având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Administrativen sad Varna (Bulgaria), în procedura Traum EOOD împotriva Direktor na Direksia „Obzhalvane i danachno-osiguritelna praktika” Varna pri Tsentralno upravlenie na Natsionalnata agentsia za prihodite, s-au reținut următoarele:

„35. În ceea ce privește refuzul scutirii de TVA pentru livrarea în discuție în litigiul principal pentru motivul că persoana care a achiziționat bunurile nu era identificată în scopuri de TVA în alt stat membru la momentul livrării, este adevărat, desigur, că atribuirea unui număr de identificare în scopuri de TVA aduce proba statutului fiscal al persoanei impozabile în vederea

aplicării acestei taxe și facilitează controlul fiscal al operațiunilor intracomunitare (a se vedea în acest sens Hotărârea Mecsek-Gabona, EU:C:2012:547, punctul 60).

36. Cu toate acestea, dat fiind că obligația de verificare a calității de persoană impozabilă revine autorității naționale competente înainte ca aceasta din urmă să îi atribuie un număr de identificare în scopuri de TVA, o eventuală neregularitate care ar afecta registrul persoanelor impozabile nu poate avea drept consecință privarea unui operator, care s-a întemeiat pe datele care figurau în registrul menționat, de scutirea de care ar avea dreptul să beneficieze. Astfel, Curtea a hotărât că ar fi contrar principiului proporționalității ca furnizorul să fie considerat persoană obligată la plata TVA-ului pentru simplul motiv că a intervenit o radiere cu efect retroactiv a numărului de identificare în scopuri de TVA al persoanei care a achiziționat bunurile (a se vedea în acest sens Hotărârea Mecsek-Gabona, EU:C:2012:547, punctele 63 și 64)."

Așadar, în împrejurări similare celor din speța de față, neregularitățile care afectează datele înscrise în sistemul VIES nu pot produce consecințe asupra dreptului de scutire de care ar putea reclama să beneficieze, fiind dovedit că aceasta s-a întemeiat cu bună credință pe datele înscrise în sistem la un moment anterior emiterii facturilor reținute de inspectorii fiscali, dar și că, la un moment ulterior, același codul de înregistrare în scopuri de TVA a fost din nou inclus în sistemul VIES.

Concluzionând că în speță sunt îndeplinite cerințele de fond și de formă impuse de art. 143 alin. 2 lit. a Cod fiscal pentru ca reclamanta să beneficieze de scutirea la plata TVA, urmează a se respinge recursul declarat, a se menține dispozițiile sentinței atacate, de anulare a actului de impunere, constatându-se nefondate susținerile din calea de atac ale ambelor părți.

În aplicarea disp. art. 453 C. pr. civilă, se va lua act de faptul că părțile nu au solicitat cheltuieli de judecată în calea de atac.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII,
DECIDE:**

Respinge recursurile declarate de părțile recurente Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara cu sediul în Timișoara B-dul Gheorghe Lazăr nr. 9B, jud. Timiș și Administrația Județeană a Finanțelor Publice Arad, prin Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara, cu sediul în Arad, B-dul Revoluției, nr. 77-79, jud. Arad, împotriva sentinței civile nr. 627/13.04.2018, pronunțată de Tribunalul Timiș în dosar nr. 5618/30/2017, în contradictoriu cu reclamanta intimată SC I SRL, CIF cu domiciliul procedural ales în Arad la av.

Fără cheltuieli de judecată în recurs.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică azi, 23.11.2018.

PREȘEDINTE

JUDECĂTOR

JUDECĂTOR

GREFIER

RED/R.C./27.11.2018

TEHNORED/D.C./27.11.2018 - 5 exemplare

Primă instanță: Tribunalul Timiș

Judecător – OVIDIU CĂLIN ROMAN